

čte | ní |
pro |
prv | ňáč |
ky

Luzana Pospíšilová
ilustrovala Jana Valentovičová

Kryštof a Očoun

 GRADA

čte ní
pro
prv ňáč
ky

 GRADA®

Luzana Pospíšilová
ilustrovala Jana Valentovičová

Kryštof a Očoun

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

KRYŠTOF A OČOUN

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5111. publikaci

Ilustrace Jana Valentovičová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2013
Cover Illustration © Jana Valentovičová

ISBN 978-80-247-4540-4

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8441-0 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8442-7 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Kryštofův herbář	9
Zvláštní rostlina	13
Co to bylo?	17
Přípravy	21
Další podivnosti	25
Seznámení	29
Pozvání na návštěvu	33
V podzemní říši	37
Čekání	41
Cesta domů	45
Malér v kuchyni	49
Potrestaný darebák	53
Překvapení pro Ondru a Klárku	57
Konečně se dočkali	61
Nešika Ondra	65
Slib přátelství	69

Předmluva

Kryštof je milý kluk, který má zálibu v bádání. Zajímá se téměř o všechno, ale momentálně sbírá rostliny. Zakládá je do herbáře a snaží se je poznávat. Při jedné z výprav narazí na zvláštní rostlinu a ještě podivnějšího tvora s velkou hlavou a jedním velikým okem. S chytrým a mírumilovným modrým Očounem se Kryštof spřátelí a bude se moci podívat do podzemí, kde žijí i další podobní tvorečkové. Kryštof vezme Očouna na oplátku i k sobě domů a do školy.

Jste zvědaví, jaká dobrodružství společně zažijí? Pak nezbyvá nic jiného než se začíst do této knížky.

Kryštofův herbář

„Mami, můžu jít na procházku k lesíku?“ zeptal se Kryštof.

„Ale nechod' tam sám. Běž s nějakým kamarádem!“ radila mu maminka.

Kryštof přemýšlel, za kým by zašel. Ve škole moc kamarádů neměl. Běžná klukovská zábava pro něj nebyla. Místo hraní fotbalu, střílení z praku a běhání venku se zajímal o vesmír, sbíral minerály nebo četl knihy o pravěku. Teď měl zrovna období poznávání rostlin. Založil si svůj vlastní herbář. Podle encyklopedie, kterou mu pořídila maminka, poznával druhy rostlin.

Každou bylinu nebo kytičku nejprve opatrně vytrhnul i s kořínkem

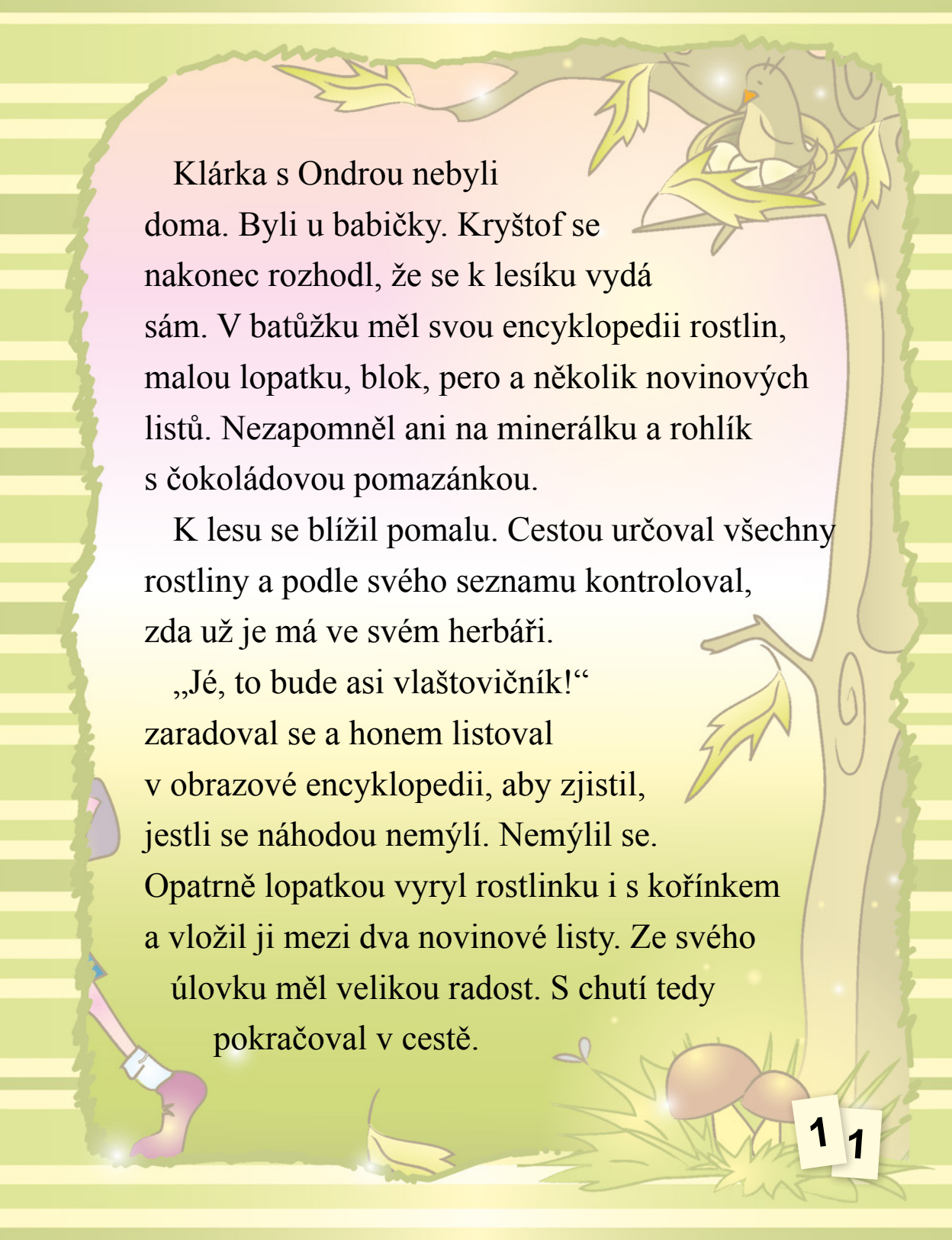
a pak ji několik dní sušil mezi novinovými listy. Ty zatížil hromadou knih, o které nebyla v jeho pokojíku nouze. Když byla kytička pěkně placatá, lepicí páskou ji přilepil na list tvrdého papíru, který označil číslem a názvem rostliny. Některé názvy si vyhledal dokonce latinsky.

Ostatní kamarádi ve třídě měli jiné zájmy. Jenom si hráli, běhali a hlasitě na sebe křičeli. Kryštofa ale napadlo, že zkusí zazvonit na Klárku s Ondrou. Ti by možná mohli jít

na lov rostlin s ním.

Zazvonil jednou, pak

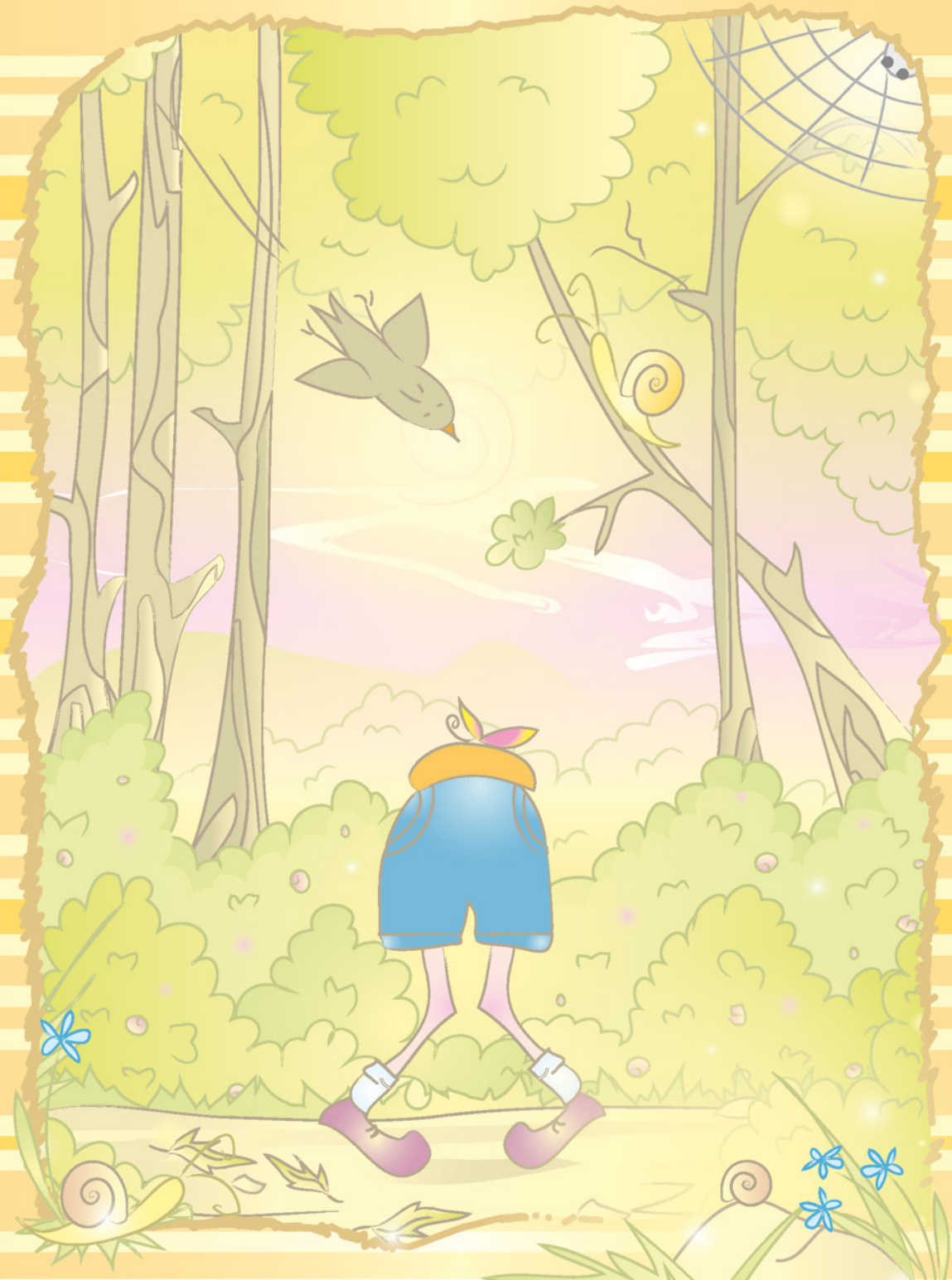
podruhé, ale nikdo neotvíral.

The background of the page is a light green and yellow striped pattern. On the right side, there is a stylized tree with a bird's nest containing two white eggs. On the left side, a person's foot wearing a pink shoe and a white sock is visible. At the bottom right, there are some mushrooms and grass.

Klárka s Ondrou nebyli doma. Byli u babičky. Kryštof se nakonec rozhodl, že se k lesíku vydá sám. V batůžku měl svou encyklopedii rostlin, malou lopatku, blok, pero a několik novinových listů. Nezapomněl ani na minerálku a rohlík s čokoládovou pomazánkou.

K lesu se blížil pomalu. Cestou určoval všechny rostliny a podle svého seznamu kontroloval, zda už je má ve svém herbáři.

„Jé, to bude asi vlaštovičník!“ zaradoval se a honem listoval v obrazové encyklopedii, aby zjistil, jestli se náhodou nemýlí. Nemýlil se. Opatrně lopatkou vyryl rostlinku i s kořínkem a vložil ji mezi dva novinové listy. Ze svého úlovku měl velikou radost. S chutí tedy pokračoval v cestě.

Zvláštní rostlina

V lesíku byl najednou nádherný klid. Občas bylo slyšet jen ptačí zpěv a šustění listů, které se třepaly ve větru. Kryštof se kolem sebe pečlivě rozhlížel. Moc by si přál objevit nějakou zvláštní rostlinu. Očima přejížděl zelený porost a najednou mu do oka padla opravdu zajímavá rostlina. Měla tlustý stonek, veliké listy a na vrcholku byla posetá krásnými červenými zvonečky.

„Co to je?“ podivil se Kryštof. Posadil se do mechu a honem otevřel svou encyklopedii. Prolistoval ji od začátku do konce, ale nic takového nenašel. „Vypadá trochu jako mochyně, ale má jiné listy. I ty zvonky jsou úplně jiné,“ přemýšlel Kryštof. Tak moc si přál objevit něco nového a teď se tu před ním tyčí neznámá rostlina a on si s ní neví rady.

„Co jsi zač?“ zeptal se rostlinky.
Kdyby s ním byli nějací kamarádi, nikdy
by nic takového neudělal. Připadalo mu to
hloupé. Ale teď byl sám a nevěděl, co si počít.
V takové chvíli dělají lidé ledacos.

Zvonečky hezky zacinkaly. Ne všechny
najednou, ale postupně. Kryštof se polekal.
Nezdálo se mu, že by zrovna zafoukal vítr. Ani
motýlek, včelka nebo jiný hmyz kolem květiny
neprolétl. Kryštof na chvíli zaváhal. Zpovzdálí
rostlinu tiše pozoroval. Zvonečky přestaly

činkat, a tak na ni zkusil promluvit znovu:

„Ty jsi ale zvláštní rostlina. Jak se jmenuješ?“

Zvonečky se znovu rozcinkaly jako zvony na kostelní věži v pravé poledne. Kryštof se opět zaposlouchal do zvonkového koncertu a přitom usilovně přemýšlel, co mohlo způsobit, že se červené zvonečky rozcinkaly, zatímco ostatní rostliny jen klidně postávaly.

„Třeba to způsobil proud vydechovaného vzduchu, když jsem na rostlinu promluvil,“ napadlo najednou Kryštofa. Ta myšlenka ho uklidnila. Neměl rád nic, co se nedalo rozumem vysvětlit.

Kryštof přistoupil k rostlině a se svou malou lopatkou ji podebral, aby se dala vytáhnout i s kořenem. Opatrně škubnul a rostlinka byla venku.

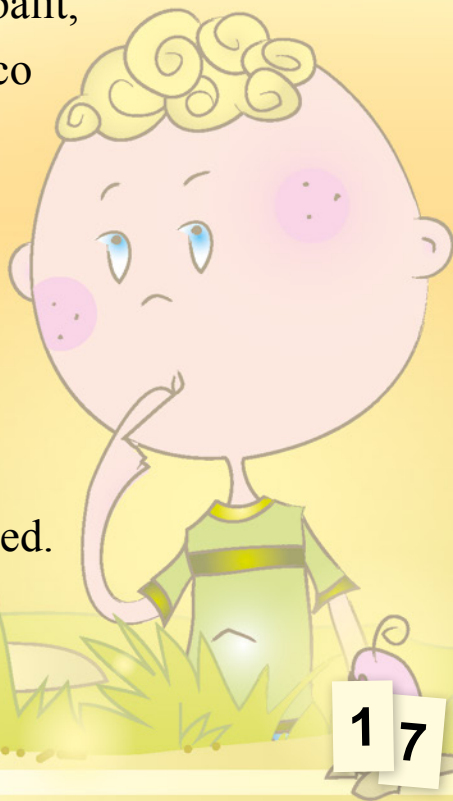
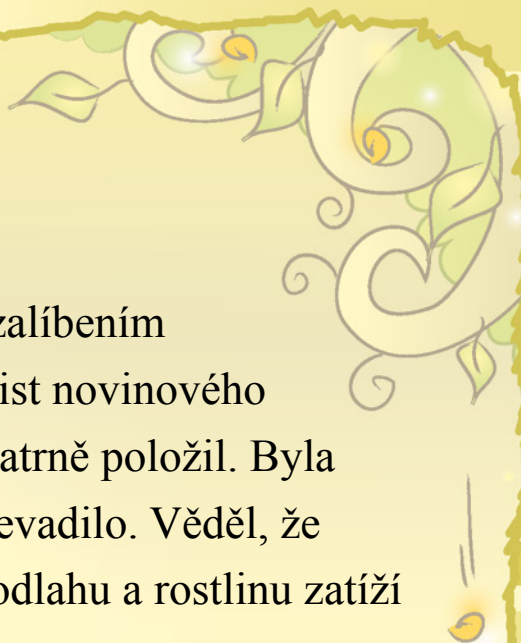

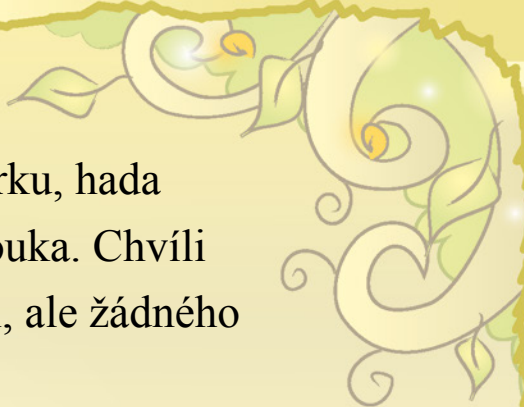

Co to bylo?

Kryštof si svůj úlovek se zalíbením prohlížel. Rozložil velký list novinového papíru a rostlinu na něj opatrně položil. Byla o kus větší, ale to vůbec nevadilo. Věděl, že doma rozloží noviny na podlahu a rostlinu zatíží velkými knihami.

Ještě než stačil rostlinu zabalit, najednou se mu zdálo, že něco zašustilo. Bylo to zrovna v tom stejném místě, kde předtím rostla ta podivná zvonící rostlina. Okamžitě se tam podíval. Opatrně
vstal, aby měl
lepší výhled.

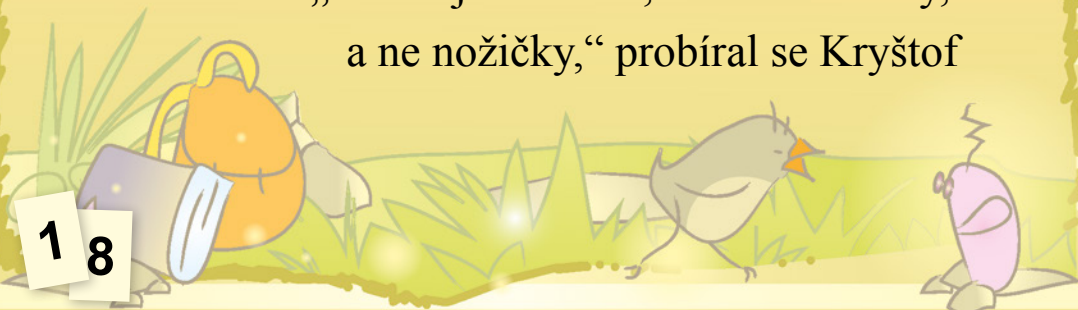

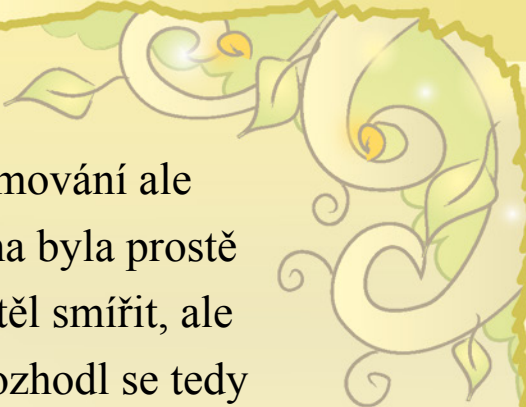
Podle zvuku čekal ještěrku, hada nebo alespoň velikého brouka. Chvíli to místo ostražitě sledoval, ale žádného živočicha neviděl.

Chtěl se vrátit ke své rostlině, ale ona zmizela. Z ničeho nic byla pryč.

„Co je zas tohle?“ divil se Kryštof. Chtě nechtě mu z těch podivností naskočila husí kůže. Teď poprvé zalitoval, že neposlechl maminku a vydal se do lesíku sám. Rozhlížel se kolem sebe, ale rostlina nikde. Nevěděl, co si o tom má myslet. Kdyby foukalo, mohl by si myslet, že ji odvál vítr, ale bylo úplně bezvětří. Pro jistotu nahlédl i za kmen mohutného stromu, který byl poblíž. Ani tam se však rostlina neschovala.

„Dobře jsem viděl, že měla kořeny, a ne nožičky,“ probíral se Kryštof

svými myšlenkami. Rozumování ale k ničemu nevedlo. Rostlina byla prostě fuč. Kryštof se s tím nechtěl smířit, ale nic jiného mu nezbylo. Rozhodl se tedy alespoň zahrabat díru, která po rostlině zůstala, aby do ní nespadlo nějaké malé zvířátko.

Nabral do dlaní hromádku hlíny a zetlelého listí a chtěl ji vložit do jámy. Svůj záměr nedokončil. Kryštofovi se zdálo, že v díře se něco mihlo. Bylo to malé a docela čiperné.

„Jaké zvíře to jen mohlo být?“ pomyslel si a hned v paměti pátral po informacích o zvířatech, která si budují podzemní nory. Ruku do díry nestrkal, to by nebylo bezpečné. Rozhodl se, že sem přijde i zítra a vezme s sebou baterku. Chtěl si na podivné zvíře a ještě podivnější rostlinu posvítit.